

не би смео као такав да има а од парламентарног позајмљује владу као орган који је политички одговоран парламенту. Овде се за основу узима парламентарни режим тако да би овај мешовити систем био ближи парламентаризму, или прецизније речено, то је „заправо парламентарни режим у којем је поремећена традиционална равнотежа власти у корист егzekутиве. Модел овог мешовитог система власти је, рецимо, примењен у организацији власти у Вајмарској Немачкој (Уставом од 1919. год.) али и у организацији власти у Француској по Уставу Пете Републике од 1958. год. У Вајмарској Немачкој (Уставом од 1919.) је био створен мешовити председничко-парламентарни систем власти са јаком позицијом председника Републике, што је била основа за појаву јаког председника какав је био Хинденбург. Овај систем власти у Немачкој је имао одговорност владе пред парламентом јер је предвиђао да Канцелар и министри морају да уживају поверење Рајхстага, али и јаког и неодговорног председника који води политику земље независно од владе и парламента с тим да поставља и опозива канцелара а на његов предлог и министре. Сличан модел је примењен и у Француској у току њене уставне реформе од 1958. год. јер је тада уведен један нови режим који је одговарао специфичној ситуацији Француске под Де Голом. У ствари, то је био баш мешовити систем власти – комбинација председничког и парламентарног при чему је претезала улога и функција председника Републике, да би после уставне ревизије од 1962. год. (увођењем непосредних председничких избора) он добио карактеристике председничког система власти. Одлике мешовитог система власти су, дакле, јак шеф државе – председник републике са овлашћењем да распусти парламент као и другим правима (нарочито у ванредним приликама) али и влада која политички одговара парламенту, с тим да према њему има и одређене противмере у смислу учешћа у његовом распуштању, ангажовања у законодавном раду и др. Поред добрих страна (јер позајмљује елементе и једног и другог система) мешовити систем има и слабости које произилазе из тешкоћа успостављања функционалних веза између парламентарног и председничког система који га прожимају. Ови системи задржавају своју логику у функционисању па се јавља проблем њиховог усаглашавања и успостављања равнотеже која је битна за нормално функционисање власти. У недостатку те равнотеже отварају се дисфункционалности и блокаде унутар система; јављају се сукоби власти јер свака од њих настоји да буде најјача и да се оствари у целисти. Проблем усаглашавања ових власти је у томе што и једна и друга иступају са демократским легитимитетом, што може да има за последицу да различито тумаче исту народну вољу. И поред изнетих